

Bennekom 17 november 2024

Overweging Pastor John Rademakers

Lezingen : Daniël 12,1-3; Marcus13,24-32

Overweging

Als je de Bijbelteksten van vandaag op je laat inwerken, ontstaat er misschien in eerste instantie een soort wrevel.

Een soort irritatie die je ook kunt hebben wanneer mensen op je toe stappen of aan de deur komen. Mensen die je vertellen dat het einde van de wereld aanstaande is.

Dat het hoog tijd wordt om bij hen aan te sluiten, want anders zit het er niet goed voor je uit. Je probeert dan je irritatie wat in te houden.

Je geeft dan zo vriendelijk mogelijk, maar toch heel uitdrukkelijk aan, dat je daar anders over denkt en je gaat over tot de orde van de dag.

Want verhalen dat de wereld vergaat zijn al zo vaak verteld, en mensen die geloofden in een precies omschreven tijdstip zijn bedrogen uitgekomen. En intussen draait de wereld door met zijn goede kanten maar ook met al het kwade dat blijft voortwoekeren.

Zo is het nu eenmaal zou je kunnen zeggen en daarmee over en uit.

Maar wat dan met de Bijbelwoorden die we zojuist gehoord hebben, schuiven we die dan ook maar aan de kant, omdat we ze te bedreigend vinden, irritant overdreven misschien?

Dat zou jammer zijn want ook van deze Bijbelwoorden mag gezegd worden: als ze ook niet over ons gaan en over ons leven,

dan gaan ze nergens over en kunnen we ze gevoeglijk aan de kant zetten.

Maar ze worden ons wel aangeboden en klinken in deze viering als woorden van gelovige mensen die daarin proefden dat dit met God van doen heeft.

Aan ons dan de vraag waar raken deze woorden ons bestaan ?

Hoe benauwend en beangstigend zijn ze eigenlijk?

De teksten die we vandaag horen dragen de kenmerken van een manier van denken en spreken, die apocalyptisch genoemd wordt.

Het is een manier van schrijven en spreken in een situatie van dreiging en uitzichtloosheid.

Wanneer mensen het echt niet meer zien zitten zoals in de tijd van de profeet Daniël. Toen leed het joodse volk onder geweldige vervolgingen . De Griekse cultuur werd van bovenaf opgelegd tot in de kleinste details inclusief je geloofsovertuiging en soms met grof geweld.

In onze dagen zouden we dan kunnen denken aan Jihadistische groepen binnen de Islam zoals Boko Haram in Afrika. Wanneer je daarmee te maken hebt kun je echt moedeloos worden. En dan zijn de woorden " Komt het nog goed ?" niet ver gezocht

De profeet Daniël is zich heel bewust van dit pessimisme . Hij erkent dat het leven echt niet gemakkelijk is als je vervolgd wordt, als je je eigen cultuur en je eigen geloof fundamenteel bedreigd ziet , je je van God en iedereen verlaten voelt .

Mensen die om zich heen het onrecht zien toenemen, waarbij de kleine man zoals zo vaak de dupe is. Hoe kun je je dan staande houden en wat moet je dan nog met een God, met een godsdienst, als je moet vechten voor je naakte bestaan, zoals de christenen in Pakistan en Iran of denkend aan de mensen Gaza

En dan zegt Daniël tegen zijn mensen en ook tegen ons in een zeer beeldende taal: dit is het einde niet. Hoewel alles tegen lijkt te zitten.

Het kwade, de dood heeft niet het laatste woord. Maar waar mensen tot hun recht komen, daar zal leven zijn. Dan komt het goed!

Het gaat niet om het leven zómaar maar een leven waar gerechtigheid gebeurt. Want zo horen we " degenen die de mensen tot gerechtigheid hebben gebracht zullen schitteren als sterren voor eeuwig"

Dan ben je dus voor eeuwig een ster zegt Daniël ons wanneer je meewerkt om mensen tot hun recht te laten komen, waar ieder mens als persoon wordt aanvaard en gewaardeerd, met je goede en minder goede kanten.

Dat leven heeft perspectief en dan ben je een echte ster.

En dat steekt wel af bij wat wij vaak sterren noemen in de sport , film en TV , waar het vaak gaat om de glitter , glamour, en geld, dat soms als sneeuw voor de zon verdwijnt als je niet meer aan het ideaalbeeld beantwoordt .

De woorden van Daniël spreken over een perspectief, over een toekomst waar duur in zet, ja zelfs over een leven na de dood, maar niet zomaar. Hij maakt ons tegelijk duidelijk dat leven pas toekomst heeft, wanneer hier en nu wordt gewerkt aan gerechtigheid.

Wanneer mensen de oproep tot solidariteit verstaan en in praktijk durven brengen. Maar hoe doe je dat? We kunnen dat concreet maken als we bijvoorbeeld denken aan de mensen die buiten de maatschappij zijn gevallen , door eigen schuld of die van anderen , daklozen de mensen die worden aangeduid met verwarde personen. De mensen onder de armoedegrens Hoe gaan we met mensen die zo veel moeten inleveren, hoe praten we over hen maar vooral wat doen we concreet.

Wat doen we als we gezinnen zien die echt aangewezen zijn op de voedselbanken.,

En hoe reageren we wanneer er sprake is over dé Moslims, de Joden en dé asielzoekers . Durven we dan partij kiezen door de vooroordelen tekens maar weer door te prikken. Dan zijn we bezig met mensen tot hun recht te laten komen. En dan mogen we weten dat er dan toekomst is.

In dat perspectief plaatst ons ook de evangelist Marcus.

Ook hij wuift de ellende van zijn dagen en die van onze dagen niet weg. In zijn dagen was de herinnering van de verwoesting van de tempel in Jeruzalem nog vers in het geheugen .

iets wat op de bevolking een geweldige indruk heeft gemaakt, Het is een beetje te vergelijken met wat we ervaren bij mensen die het slachtoffer zijn van de modderstromen in Spanje met zoveel doden, alles stuk, alles weg een grote puinhoop. Op een bijna gelijke wijze werd ook de val van de tempelmuren in Jeruzalem verstaan .

En daar kwam nog eens bij dat de christenen in het oude Rome het zeer moeilijk hadden , zij werden vervolgd, niet serieus genomen, verketterd, en ook die mensen zagen het niet meer zitten.

En vanuit die situatie laat Marcus dan Jezus aan het woord zoals we dat in het evangelie horen, Jezus wordt getekend als leraar zittend bij de olijfberg tegenover de tempelmuren die hier nog als bestaand worden voorgesteld.

Marcus laat Jezus in zijn verhaal eigenlijk al spreken als de Verrezene. Wat Jezus als Verrezene aan zijn lezers en ook aan ons te zeggen heeft.

En die Jezus spreekt ons aan als degene die wil blijven bemoedigen, al kraakt de wereld tot in zijn voegen met al zijn kosmische dimensies. Jezus spreekt ons toe en bemoedigt ons.

Hij is de toekomst die ons wacht.

En het bijzondere is nu dat Jezus dan verwijst naar de vijgenboom, waarvan de twijgen al zacht worden en beginnen uit te botten, hét teken dat de zomer in aantocht is.

In het verhaal van Marcus mogen we Jezus beluisteren, die met zijn leven als zoon van mensen heeft laten zien, dat hoe diep de pijn van het lijden ook moge zijn, dat dit nooit het einde is. De Paasmorgen mag mensen blijven lokken telkens opnieuw.

Dan kunnen we ons staande houden, Wanneer we de lichtpuntjes die er telkens weer verschijnen kansen geven, wanneer mensen steeds weer nieuwe kansen krijgen om mens te zijn in Gods naam.

Dan blijft er perspectief ook in spannende tijden . Moge het zo zijn.